MINH-PHƯƠNG VĂN-ĐOÀN

SỐ 6 - Giá 3 xu

Đoàn Lâm

https://tieulun.hopto.org
Nhà xuất bản giữ bản quyền

Noong-Slao đứng nép mình vào tảng đá run - sợ đáng thương !

Hầầm ! ầm . . . con hổ đã chạy tới nhảy vọt vào cắn Đa-Vân. Đa - Vân đưa một nhát giáo chúng ngay ngực con ác-thú. Nhưng hăng máu con hổ lắm cào được Đa-Vân vật chàng ngã lăn ra. Rồi con hổ với chàng cứ vật nhau lăn-lóc trên mặt cỏ . . . Con hổ cứ nhè cổ Đa - Vân mà cắn. Đa - Vân hết sức lấy khuỷu tay chắn ngang lấy họng con hổ, vặng mạnh lên, đoạn giơ con giao bên phải đưa mạnh một nhát ngập xuốt cuống họng con dã thú. Con hổ kêu lên một tiếng làm rung-động vang trời. Xong cứ thế rẫy đành đạch chết. Đa Vân quấn áo rách tả tơi cũng bị thương nặng ở cổ và ở tay đau đớn đứng giậy láo-đảo. Noong-Slao liền chạy lại ôm lấy Đa-Vân đỡ chàng ngồi xuống . . . Bỗng nhiên những tiếng gầm thét dữ dội ở phía rừng xa đưa lại...Thôi nguy, một đàn hổ ở đâu như nghe thấy tiếng bạn đồng-loại lâm-nạn, sông-sáo chạy ùa cả lại chỗ Đa - Vân và Noong-Slao.

Noong Slao kêu rú lên . . chắc thế nào cũng phải chết vì đàn thú dữ...Đa - Vân cũng lo sợ mặt tái xanh, Thì nguy lúc ấy, linh-hồn Hoe - Xiêng-Tchi như khôn - thiêng dun - dủi...nên hăm hở ở trong bụi rậm, bỗng đâu con voi Lô-Lô của Lan Hoa chạy ra, lấy vòi quặp ngay lấy Đa-Vân và Noong Slao chạy miết về phía rừng xa, lên một cái đèo, xuống giốc rồi rẽ ngang sang một phía rừng héo lánh... Khi đến bên cạnh một căn nhà gỗ lát đã nát-mục trông có vẻ điêu-tàn, ẩn nấp trong làn cây xanh thẫm bên sườn đồi, giáp bên dòng suối quanh co...con voi Lô Lô liền đặt Đa-Vân và Noong-Slao xuống nệm cỏ,.. Đa-Vân nằm bất tỉnh vì vết thương đau. Còn Noong-Slao ngơ-ngác nhìn con voi Lô-Lô lấy làm sợ hãi vô cùng. Con voi Lô-Lô như hiểu ý tức thì quỳ xuống, đôi mắt hiền - từ gật cái đầu như an-ủi Noong-Slao không sợ gì hết. Noong-Slao thấy con voi có vẻ hiền hậu

https://tieulun.hopto.org

khôn-ngoan đã cứu nàng vậy. Đa-Vân nếu không nàng và Đa-Vân đã là miếng mồi thơm ngon cho đàn thú-dữ rồi, còn đâu! Vừng đa, Noong-Slao ngoảnh mặt xuống sẻ vạt áo buộc vết thương đầm máu của Đa-Vân. Rồi... đôi mắt lờ đờ, buồn rầu nàng nhìn Đa-Vân bằng cách dịu-dàng âu-yếm, se sẽ nói :

— Thực là thảm-thương quá! đau-đớn quá!...

Đoạn như sực nhớ điều gì, nàng ngừng một chăm chăm nhìn chiếc nhà nhỏ bé, nhỏ bé xinh xinh đến nỗi tơ liễu buông mành cũng đủ che lấp trước mặt mọi người. Mái nhà thu hình dưới bóng cây bên giòng nước. Tấm thảm cỏ xanh, dào cây xanh thẳm, tưởng chừng như một vật gì đi bên mà nhường chẳng thấy. Trên nhành cây đàn chim lo lắu... Chiếc nhà hệt chiếc tổ chim êm-ấm như ngủ trong sự lặng lẽ thanh bình sau tấm màn cây ẩn khuất...

Noong-Slao mỉm cười, tự nói :

— Có lẽ cái nhà nhỏ bé xinh xinh kia là chỗ dung thân của ta và Đa-Vân đây! Ta thử vào xem sao, nếu có ai ta sẽ nói dỗ cho Đa-Vân ẩn-trú trong lúc lâm nạn, để chạy chữa buộc thuốc cho chàng, nếu được thực là may quá...

Nói đoạn, nàng tất tả chạy tới, dụt dè sau mới đánh bạo, gõ cửa.

Cánh cửa mở, một bà cụ già thò đầu ra, tươi cười, nói :

— Thưa cô-nương, cô nương muốn gì?

Noong-Slao kính-cẩn, thỏ-thẻ :

— Thưa cụ, con có nhời trân-trọng muốn nhờ cụ mở lòng nhân từ cho một người nhà con bị thương nặng đang nằm bất tỉnh ở ngoài kia và con vào ẩn-trú trong ít lâu, ơn to tát của cụ chúng con không bao giờ dám quên... Vừa nói đến đây, Noong-Slao kinh ngạc biết bao, thấy một nữ lang đôi mắt đẹp tuy mờ chừng chừng, mà hình như lòa không trông thấy gì, sờ-sẫn cất tiếng dịu dàng hỏi bà cụ:

— Thưa cụ ai hỏi gì thế?

— Cô nương đây nói rằng

https://tieulun.hopto.org

LAN-HOA THAN NU'

https://tieulun.hopto.org

có người nhà bị thương muốn cùng nhau vào xin ẩn trú.

Noong-Slao chợt nghĩ đến Lan-Hoa thấy nói Lan-Hoa cũng bị lòa mắt, nên thấy người nữ-lang đó, đoán chắc là Lan-Hoa liền hỏi:

—Thưa tiên-nương, tôi hỏi thế này không phải, phải chăng danh hiệu tiên-nương là Lan-Hoa?

Người nữ-lang nghe thấy hỏi đúng tên mình, vui sướng, hỏi:

—Trời ơi!...cô nương là ai vậy? mà sao lại biết tên tôi, phải chính tôi là Lan-Hoa!

—Ô! Lan-Hoa! Lan-Hoa! sướng quá, trời ơi!... Nếu thế thời mau lên ra khiêng ông Đa-Vân vào kẻo ông ấy đang bị trọng thương!..

Nghe thấy tên Đa-Vân và nói rằng chàng bị trọng thương, Lan-Hoa vừa sung sướng vừa lo sợ, cuống quýt nói rồi rít:

Đa-Vân! Đa-Vân đâu? Khổ sở quá, kia! cô nương làm ơn đặt tôi ra ngoài ấy với để tôi được gặp Đa-Vân... trời ơi!.. khổ quá... đau đớn quá...sung sướng quá...

Noong-Slao hớn hở giơ tay dắt Lan-Hoa đi và bà cụ cũng lững thững theo sau. Con mi linh Sao Sao trong nhà thấy vậy, cũng thật thểu nhẩy nhót theo sau.

Tới chỗ Đa Vân, bà cụ kêu lên:

— Trời ơi! ông này làm sao thế này? Rồi quỳ xuống sờ vào ngực Đa Vân. Noong Slao, Lan Hoa cũng quỳ xuống Lan Hoa sờ soạng, kêu lên:

—Anh Đa Vân! anh Đa Vân ơi! kia! khổ quá, anh trả lời em đi, mau lên! kẻo em đau đớn, em là em Lan-Hoa của anh đây mà!...

Không thấy Đa Vân trả lời, Lan Hoa khóc òa lên, trời ơi!,.. anh ấy làm sao thế này này. Khổ quá! mà mắt tôi lòa mờ đi thế này chẳng còn trông thấy gì cả. Anh Đa-Vân ơi, anh mà mệnh hệ làm sao, em đền chết mất thôi. Nói đến đây rồi cứ ôm Đa-Vân mà khóc lóc thảm-thiết,..

Con voi Lô-Lô và con Mi-Linh

https://tieulun.hopto.org

thấy chú nó khóc, cũng đứng lặng yên cúi mặt, buồn rầu..

Noong Slao không thấy Đa Vân mở mắt, nhưng sờ vào ngực còn thấy chàng thở thoi thóp, biết rằng vì vết thương hơi nặng. Và lại máu chảy ra nhiều quá nên lịm đi, cảm thấy lòng tê-tái vô cùng. Song cũng cố hết sức làm mặt vui vẻ, dùng những lời ngọt ngào để an-ủi Lan-Hoa :

Tiên-Nương đừng khóc làm gì vô ích, ông Đa-Vân không đến nỗi trọng thương đâu mà sợ, để yên cho ông ấy nằm rồi sẽ hồi tỉnh lại. Vậy, bây giờ tôi với cụ và Tiên-Nương cố vực ông ấy vào trong nhà để được yên nằm mà tĩnh-dưỡng.

Noong Slao liền đỡ đầu Đa-Vân, bà cụ thì hết sức khiêng chân, Còn Lan-Hoa tuy lòa không trông thấy gì cũng sờ sẫm lần bước đỡ ở lưng chàng Khiêng cô mãi mới vực được Đa-Vân vào nhà rồi đặt chàng nằm lên một ổ lá khô êm dịu như một tổ chim.

Bà cụ hớt-hải bảo Noong-Slao và Lan-Hoa.

— Cô Nương ngồi trông nom ông ấy nhé, Lan-Hoa ở nhà nhé để tôi sang thôn Mường-Chiu mời cụ Thao Thao sang chữa cho cho ông ấy và tiện thể để xem mặt cho cô-nương liệu có thể chữa được không? Nói xong, quay gót ra đi.... ra tới cửa bà cụ cất tiếng dịu dàng âu-yếm, gọi :

— Lô Lô ! Lô Lô !

Con voi Lô Lô chạy lại quỳ xuống. Bà cụ chèo lên.... một lúc sau đã trở lại với mụ kẻ..

Mụ kẻ Thao-Thao bắt mạch cho Đa-Vân, Xong cất tiếng tươi cười !

— Không lo đâu, vết thương ở cổ vì hơi sâu một chút, máu ra nhiều nên lả đi. Nhưng nêu tôi dịt cho mấy miếng lá và cho uống liều thuốc sẽ hồi tỉnh ngay.

Nghe vậy, Lan-Hoa vụt cảm thấy lòng sung-sướng khoan-khoái vô ngần, cất tiếng ngọt ngào :

— Thưa bà, bà mà cứu sống được anh Đa-Vân của con thì thật bà là vị cứu-tinh đáng sùng bái mà ơn của bà con quyết chẳng bao quên.

https://tieulun.hopto.org

— Được tiên nương cứ yên tâm!..,

Nói đoạn, mở bọc ra lấy mấy miếng lá dịt vào vết thương cho Đa - Vân, xong lấy một liều thuốc lá đỏ cho chàng uống. Trong phút lát, mạch máu của Đa-Vân đã chạy đều. Chàng bừng mở mắt chợt trông thấy Lan-Hoa liền ngồi trở dậy nắm lấy tay nàng:

— Ô! Lan-Hoa! em Lan-Hoa yêu quý của anh ơi!..

Lan-Hoa vui sướng rú lên:

— Trời ơi! Anh Đa - Vân! anh đã tỉnh rồi ư? Rồi ứa nước mắt vì cảm động, nghẹn lời.

Mụ kẻ Thao Thao bảo Đa-Vân phải nằm xuống càm không được chuyện trò vội, để tinh thần được thư thả. Đa-Vân vâng lời nằm xuống... và vì quá xúc động cũng buông rơi mấy giọt lệ tình.

Mụ kẻ xem đến mắt của Lan-Hoa lắc đầu thất vọng nói bằng dọng buồn rầu, trời ơi! đôi mắt đẹp thế này mà thành không trông thấy gì đau đớn chưa? Mà...như mắt của cô - nương, tôi xin khuất - phục chịu không tài nào chữa được, Quyết chỉ có thầy tu Xa-Tăng trong vùng Pui-Bòn là có chất thuốc mầu nhiệm chữa được mắt của cô-nương thôi. Nhưng từ đây tới đây đường đi hóc hiểm nguy nan dòng dã hàng mấy tháng trời mới tới nơi. Và tôi đã già nua tuổi tạc, sức yếu, kham sao nổi nỗi gian lao...

Nghe vậy, Noong-Slao tươi cười vui sướng, nói gấp :— Ở đâu, chứ vùng Pui - Bòn, tôi th..ộc đường, tôi xin cam đoan vui lòng dẫn tiên-nương đi...

Lan - Hoa cầm tay Noong - Slao tỏ vẻ cảm ơn, quý-hóa...

Một lúc sau, mụ kẻ cáo từ ra về vui sướng là vì mụ như tự-phụ đã cứu sống được một mạng người...

Đêm hôm ấy,..đêm đông!...

Ngoài trời... lạnh lùng gió thổi lạnh lùng mà buốn bã thánh thót hạt mưa bay...Bên đống củi hồng cháy lom đom lách tách reo... Bà cụ, Noong-Slao, Đa-Vân và Lan - Hoa quây quần chung quanh đống củi hồng, tình-mịch yêu vui, nói chuyện

https://tieulun.hopto.org

ra chiều nồng nàn vui-thú.

...Nói chuyện mãi tới đêm khuya... khuya - khuất lạnh - lùng... bà cụ và Noong-Slao cáo từ nằm xuống ngủ trên ổ lá khô... duy chỉ còn Đa-Vân và Lan-Hoa còn thức để cùng nhau chuyện trò ân-ái, mặn nồng... Đa-Vân dịu dàng, hỏi :

— Lan-Hoa em ! Thế khi em bị lòa thả trôi theo dòng thác, tại sao em thoát nạn? Và em làm cách nào mà sống cho tới ngày nay thật là sung sướng quá.

— Nguyên lúc em bị bọn mán Man-ngao đổ thuốc lá vào mồm bị lòa mắt buông theo với con thuyền chảy trôi... em kêu em thét đau đớn thảm thương... Em chắc trong giây phút em sẽ phải chết. Thì may thay con voi Lô Lô của em vẫng mình xuống giòng nước, đun chiếc thuyền vào bờ.. Con mi-linh Sao-sao liền dắt tay em lên và dẫn đường cho em, hái quả cho em ăn... và con voi Lô Lô đi bên bảo trợ cho em cùng với ác thú muôn loài...

Nói đến đây, Lan-Hoa như sực nghĩ đến điều gì làm súc phạm đến can tràng, ứa nước mắt khóc. Rồi nàng nói :

— Em nghĩ mà em yêu quý con voi Lô Lô và con mi linh Sao sao của em quá... Mà em yêu nó bao nhiêu em lại căm dận chú em bấy nhiêu. Loài vật với loài người, Loài vật còn biết giúp người, thương người, huống hồ loài người, em nghĩ mà thẹn thay cho chú em.. nếu không anh em ta đâu phải đọa lạc oan khổ lưu ly. Đa - Vân, muốn Lan - Hoa khuây - khỏa, không muốn nàng nhắc nhủ hồi tưởng lại những chuyện đáng buồn xưa, gạt đi, rồi nói :

— Em Lan-Hoa !.. Anh em ta không nên nhắc tới những chuyện gây nên nỗi buồn thảm. Bây giờ, anh mong sao cho vết thương của anh chóng khỏi, người anh chóng lành mạnh. Rồi, anh em ta và Noong-Slao tới vùng Pùi Bôn tìm đến thầy tu Xa-Tăng để chữa mắt cho em thời lòng anh đủ mãn nguyệt rồi !

Đa-Vân không ngờ câu nói đó lại gợi nỗi buồn và

https://tieulun.hopto.org

cái tên Noong Slao như có mãnh lực lôi kéo nỗi khổ tâm cho Lan Hoa ! Là vì Lan Hoa cho rằng trong lúc bị chia phôi Đa - Vân nỡ đem lòng đổi dạ giao tình thân thiện cùng với Noong Slao, nên cười gượng chua chát, nói :

—Thôi em cám ơn anh, em chẳng muốn chữa đâu, em chỉ muốn mất em lòa mờ như thế này còn hơn, để tránh cho em những nỗi buồn độc địa,.. Em mà khỏi mắt thì em sẽ phải trông thấy nhiều nỗi chua cay, dây xéo làm tan nát trái tim em,...

Nghe vậy, Đa Vân, lắc đầu kêu lên :

—Trời ơi !.. em nỡ nghi ngờ lòng anh sao, khổ sở quá, đau đớn quá...

Lan Hoa dường như hối hận, sờ soạng vuốt ve Đa Vân, ủ yếm...

Anh Đa Vân... em nào có dám nghi ngờ gì anh đâu,... em bao giờ cũng sẵn đem mối tâm tình, hết dạ hi sinh cùng anh... tận tụy đem dạ yêu anh...

Vậy thì, sự yêu quý ấy ở đâu mà ra ? Phải chăng bởi lòng tốt của nàng, lòng tốt tự nhiên dễ cảm động một khi đứng trước những sự buồn sầu của loài người, hoặc sự đau đớn của loài người, bỗng xuất ra lòng yêu mến hay lòng yêu thương mà lòng yêu mến, yêu thương đó lại chính là cái tuyệt đích của nhân loại dù nó mang cho ta những sự thiệt thòi về vật chất hay tinh thần... Và nhất Lan Hoa đối với Đa Vân thì dầu sao bao giờ nàng cũng sẵn dạ tha thứ dầu Đa-Vân có tội lỗi với nàng, huống hồ Đa - Vân có mắc tội lỗi gì đâu ? Họa chăng đó cũng là vì Lan - Hoa nghi ngờ oan cho chàng mà thôi, nghi ngờ rằng chàng đem dạ yêu thương Noong-Slao...

Đứng trước sự dịu dàng đáng kính mến yêu đương của Lan - Hoa, Đa - Vân từ từ đỡ mình vàng ngọc của nàng đặt một nụ hoa tình trên đôi môi tươi thắm của người yêu... một cách nâng niu, mật-thiết...

https://tieulun.hopto.org

Lúc ấy, Noong-Slao tuy nằm nhưng tảng vờ ngủ mà thôi, chứ thực tình ra nàng hiểu kỹ nghe lóm được hết chuyện. Và thấy Lan-Hoa nghi kỵ mình có tình riêng với Đa-Vân, nàng không lấy làm căm dận chi cả, mà chỉ đem lòng thương Đa-Vân và thương Lan-Hoa vô cùng. Một mình chịu thân bẽ bàng mà... nhưng ước mong sao Đa-Vân và Lan-Hoa sẽ cùng nhau chắp cánh uyên-ương... Rồi nàng chủ tâm giữa đêm nay đợi khi Đa-Vân và Lan-Hoa ngủ say rồi là nàng lẻn bước ra đi để cho Lan-Hoa khỏi vì nàng mà nghi kỵ.

Một lúc sau, Lan-Hoa vì thân thể đã mỏi mệt đặt mình ngủ ở cạnh ngay bên mình Noong-Slao và bà cụ, còn Đa-Vân sang nằm bên phía ổ lá bên kia.

Lan-Hoa và Đa-Vân đã ngủ kỹ, say sưa, Noong-Slao rón-rén đứng dậy để chủ tâm cất bước ra đi...

Ngoài trời..., lạnh lùng gió vẫn thổi... lạnh lùng buốn bã thánh thót hạt mưa bay...

Trước khi đi, Noong-Slao buồn rầu cúi đầu chào Đa-Vân, chào bà cụ, chào Lan-Hoa. Thì vừa đây, nàng như sực tỉnh điều gì, se sẽ tự nói: — Trời ơi!.. mưa gió lạnh lùng... đậm trường thân gái... thân ta nào có quản chi đâu... nhưng song ta chưa có quyền bỏ ra đi... nếu ta bỏ ra đi thời ai là người làm hướng đạo, dẫn đường cho Lan-Hoa đến vùng Pải-Bôn để chữa mắt cho nàng. Một người xinh tươi như Lan-Hoa, ta nào nỡ để cho nàng xuốt đời phải mù tối, không được hưởng một tia sáng của ngày xuân... thì dầu sao cuộc đời còn chi là sinh thú... Nói đoạn, Noong-Slao lại ngùi ngùi nằm xuống ngủ, tâm lòng dường cũng lạnh lùng như hạt mưa đông...

Mà... ngoài trời!.. lạnh lùng gió vẫn thổi... lạnh-lùng mưa tuôn, buốn bã lạnh lùng...

* * *

https://tieulun.hopto.org

VIII

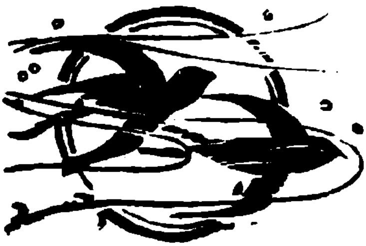

Tư' gia cai tô chim êm âm

Rừng sương !... sớm ngày . . . sương tỏa mù giời, sương tỏa đặc nghịt. Thật trông chẳng khác một tấm màn sô trắng xóa mờ nhạt dần dần như bị một bàn tay bí mật của tạo hóa sé bung' rách tan ra từng mảng mà để lộ ra về phía trời xa chỏm núi lô sô, sườn đá chập chùng vài ngọn thân cây, cành cỗi, xác-sơ...

Sương sương !...

Sương tỏa như vây bọc lấy cái nhà, chiếc nhà, chiếc nhà nhỏ bé xinh xinh, ẩn khuất trên bề sương trắng như bông. Chẳng khác một cái tổ chim có vẻ điêu linh khốn nạn linh đinh trên một giải bể mênh mang. Trước nhà, bên bờ suối—dòng suối đang lờ mờ bốc khói lẩn trong đám sương che, uốn ngả hai dòng — dăm ba cây khô trơ trọi, khẳng kheo giơ cái bộ sương không có lá bọc, hẳn cũng chỉ còn đông này là hết đời cây... sương mù tan... tan hết..! thân cây được lộ ra, non nước, có núi... lộ ra, song tuy vậy, cảnh vật rừng núi hoang-liêu thoát sao cái vẻ buồn tanh, rà rượu !..

Vậy thì, đứng trước cái bức tranh của rừng đông... ngắm sương tan, ngắm thân cây trơ trụi, ngắm núi, ngắm non, ngắm giòng suối chảy hai giòng...

Đa-Vân tranh lòng, đau đớn. Là vì, hôm nay Đa-Vân khỏi hẳn, sắp cùng Lan - Hoa và Noong-Slao phải từ biệt bà cụ để đi đến vùng Pùi-Bôn, tìm đến thầy tu Xa-Tăng chữa mắt cho Lan-Hoa. Trời ơi ! song nghĩ tới đôi chữ biệt ly, phải từ giã bà cụ, nghĩ đến cái lòng nhân loại thân ơn của bà cụ đã cho chàng, Noong-

https://tieulun.hopto.org

Slao và Lan-Hoa trú ẩn bây lâu trong lúc lâm nạn. Mà nay, ơn kia chưa trả nghĩa nọ chưa đền lại cùng nhau phải cắt đứt mối cảm tình, nên Đa Vân buồn, Đa Vân dượm buồn. Buồn nhất là Lan Hoa và bà cụ. Lan Hoa tuy mắt lòa mờ không trông thấy mấy may của sự vật, nhưng nếu nhận kỹ, ngắm đôi mắt đẹp của nàng, đôi mắt đẹp rầu rầu như ngụ một cảm tình mãnh liệt. Cảm tình mãnh-liệt đau đớn sắp phải dời biệt bà cụ, hiền hậu đối với nàng có lòng tốt chẳng khác tình mẫu-tử thương con. Rồi cảm tình như quá xúc động, Lan-Hoa vật mình vào lòng bà cụ, khóc rấm rứt, nét mặt ngây thơ hệt một cô gái ngây thơ !... Trái lại, bà cụ cũng buồn rầu như Lan-Hoa buồn rầu. Bà cụ cảm thấy tâm lòng xúc động cũng như Lan-Hoa xúc động, bùi ngùi, nước mắt chứa chan, giơ tay run run vì cảm động, vuốt ve âu yếm Lan-Hoa, cảm thương Lan Hoa, yêu thương Lan Hoa vô hạn. Vả đứng trước một bức tranh không hoạt động, êm ái dịu dàng...bà cụ vụt sực tưởng nghĩ đến cuộc đời riêng. Xưa kia, phải xưa kia, phải chăng cũng trong căn nhà nhỏ bé có vẻ điêu tàn này, giữa cảnh trời đồng cũng như cảnh trời đồng này, thỉnh thoảng bên đống củi cháy lom dom ấm áp yên vui...bà ta cùng con gái nhan sắc cũng tựa Lan-Hoa, đẹp như Lan-Hoa, dịu dàng như Lan-Hoa, cùng nhau ngồi sưởi cho ấm, cùng nhau thỏ thẻ kể lể những chuyện sau xưa có khi vì cảm động mà kẻ giọt lụy thảm khăn, kẻ nhỏ hết lệ nóng...

Thế rồi !...một buổi chiều kia, con gái của bà cụ vào rừng kiếm củi khô, mà chiều trời đã tối, thì ôi thôi ! mỏi mắt đợi trông, con bà nào thấy trở về. Như điên, như cuồng, bà ta sông sáo vào rừng, lục lọi kêu la khắp mọi nơi, nhưng cũng đành vô hiệu. Đinh ninh rằng con bà hoặc đã vì kiệp trảm

https://tieulun.hopto.org

juân vùi dập mà bị quân cường đạo bắt cóc rồi chăng? hay chẳng may thân vàng ngọc đã bị tan-nát dưới nanh vuốt tàn-khốc của muôn loài ác-thú?

Thất vọng bà ta tập - tểnh trở lại cái tổ điêu-linh mà sầu khổ trong những buổi tàn đông, hạy những buổi tà - huân, cô-đơn lẻ bóng...

Rồi, cũng một buổi chiều kia, bà ta lại lang thang trong rừng để kiếm củi thì tình cờ gặp Lan-Hoa. Sung sướng, bà ta liền dẫn Lan-Hoa về nhà. Rồi hết sức trông nom, yêu-quý. Tình yêu quý ấy, mỗi tâm tình thật đã dâng buộc hai người một cách thân thiết, đượm nồng, thân mật đượm nồng như tình mẫu tử thương nhau..,

Thế rồi, trời ơi! hôm nay, lại là ngày ly-biệt rồi đây, ly-biệt mãi mãi...

Lan - Hoa cùng bà cụ phải ly-biệt mà... trên đường lưu - ly, chia biệt, chia biệt có khác nào giòng suối kia đang lờ-mờ bốc khói lẫn trong đám sương che, uốn khúc hai giòng, thì hỏi còn có bao giờ cho được gặp gỡ nhau? Mà rồi đây... hẳn trong căn nhà điêu tàn này, trong cái tổ điêu linh này, trong những buổi tàn đông âm thầm, quạnh quẽ, âm thầm...vò võ cô thân, bà cụ lại phải chịu cái cảnh địa tà-huân lẻ bóng, âm thầm, thầm đạm với gió mưa...

— Lan - Hoa con! con nỡ rứt lòng mà bỏ ta mà ra đi sao?.. bà cụ nói bằng một điệu buồn rầu, ai-oán. Con ra đi, riêng tấm thân tàn này rồi đây sẽ phải héo hắt, héo hon như bông hoa tàn tạ, rã rượi gặp buổi phong sương, sẽ phải phôi pha mòn mỏi. Rồi chết, phải chết một cách đạm bạc, chết một cách không, đôi dăng, không người an ủi, không người rỏ lệ thương tâm chết... chết không người chôn cất...thương ôi!..

Nghe những câu đứng thương tâm cảm xuất chua cay ấy, Lan-Hoa thấy con tim rạo rực, tâm hồn tan nát, rầu rĩ mà cảm thương vay cho thân thế của bà cụ nên ứa nước mắt khóc...

https://tieulun.hopto.org

Còn Noong Slao thấy Đa Vân ngồi nét mặt ủ rũ buồn teo, thấy Lan Hoa rả rơi thổn thức, bà cụ khóc lóc thảm thương...Noong Slao cũng buồn cũng thương cho thân thể ba người, thương cho thân thể của mình, thân thể bẽ bàng của mình, không hy vọng, không yêu thương...

Vậy thì, cũng như Đa Vân vừa rồi, đem tâm hồn buồn cùng sự vật, cảm hóa với bức tranh của rừng đông...ngắm sương tan, ngắm thân cây trơ trụi, ngắm núi ngắm non ngắm giòng suối chảy . . . Đa Vân trạnh lòng đau đớn...Thì bây giờ cũng vậy. Noon Slao, buồn cho thân thể bẽ bàng nên tâm hồn nhường cũng gởi nơi sự vật mà...cảm hóa với bức tranh của rừng đông... ngắm sương tan, ngắm thân mây trơ trụi, ngắm núi ngắm non, ngắm giòng suối chảy hai giòng . . . lòng nàng cũng dường tan nát, chua cay...

(Còn nữa)

AI NGƯỜI YÊU NƯỚC, YÊU NON ?

Yêu nơi thắng cảnh, yêu chốn danh-lam !
Có gan mạo-hiểm, có trí phiêu lưu !

Nên hãy đón xem một pho tình-thám Ái-tình mạo-hiểm phiêu-lưu tiểu-thuyết rất lý-kỳ bí-hiểm . . . chuyên trọng về văn-chương nhan đề :

HON NON NUOC

do Đỗ-Văn-Lâm soạn giả Rừng Xanh . . . Máu Đỏ . . ! và Võ-Công-Tài tác giả Dưới Vuốt Cọp hợp-tác soạn.

Librairie Hòa-Phương 14bis Rue Sông Tô Lịch Hanoi xuất-bản và tổng-phát-hành. Khuôn khổ bằng R. X. M. Đ. mà chỉ bán toàn-bộ mỗi số CÓ một xu.

https://tieulun.hopto.org

KẾT QUẢ CUỘC THI ĐẠT Ở SỞ 3 R. X. M. D.

(Tiếp theo kỳ trước)

57 Mlle Nguyễn minh Nguyệt 108 Route de Huế Hanoi
58 M. Trần-ngọc-Tuynh village Ngọc Hà Hadông
59 Trần-Nguyễn-Thái Route du Champs des Courses à Ngọc-Hà
60 Mlle Hồ thị Xuân Nhung 16 ruelle sâm công Hanoi.
61 Mlle Nguyễn thị Hồng sage-femme poste Vân-Đình Hadong.
62 Đinh thị Quý 104 Rue du Pont en Bois Hanoi.
63 Ng thị Lan 15 du Lac Hanoi.
64 Đinh văn Tỷ 46 Rue des Saumures Hanoi.
65 Vũ đức Vị 6e secondaire Hồng Bàng Hanoi
66 Nguyễn văn Điều Ecole Nordemann Yên-phụ Hanoi
67 Đỗ Thảo 15 rue sông Tô-Lịch Hanoi
68 M. Doãn rue du Coton Hanoi
69 Mlle Nguyễn thị Mão 37 rue des Médicaments Hanoi
70 Mlle Nguyễn thị Lợi 148 route de Huê Hanoi
71 Bùi thị sinh 39 rue Jules Ferry Hanoi
72 Vũ văn An Ecole Pierre Pasquier Hanoi
73 Mlle Trần thị Bích Hồi 18 rue Trang Trình Hanoi
74 Trịnh đình Hiền 40 Bản nhân Đôn Hanoi
75 Mlle Vũ thị sử 55 Voie 103 village Nam Trảng Hanoi
76 Mlle Nguyễn minh Nguyệt 108 route de Huế Hanoi
77 Lê văn Hồng 9 Hồng phúc Hanoi
78 Nguyễn văn Cửu 1e C Instituts Gia Long Hanoi
79 Nguyễn văn Tiền 60 rue Tiên-sinh Hanoi
80 Văn-Quý serétaire à la stacindo 38 Bd. Gia-Long Hanoi
81 Nguyễn văn Oanh Caporal N° 527 de T T village Vạn-phúc Canton Nội Hòa Hadong
82 Ly-tchan-san hiệu Thái K1 6 rue phúc-kiên Hanoi
83 Mlle Nguyễn thị Hạnh 41 rue du Chanvre Hanoi

https://tieulun.hopto.org

84 Bạch quang Minh 36 rue du Takou Hanoi
85 Ng: Lâm 35 Rue des Graines Chez Phúc Thịnh Hanoi.
86 Mlle Ng thị Bạch Liên N° 11 Ruelle Fabrique des Allumettes Hanoi
87 Mlle Lê Ngọc Anh 25 B' Maréchal Pétain Hanoi.
88 Mlle Nguyễn thị Châu Phi 12 rue du Chanvre Hanoi
89 Mlle Đào thị Hoè 18bis Avnue de la Cathédrale Hanoi
90 Ng. bá Truyền chez Bá-Giai Nouveautés Tourane.
91 Trần thị Bích-Châm 60 Avenue Courbet Sơn tây.
92 Trần đình Bảng Voirie Municipal Huế.
93 Hoàng đức Hoài chez Mlle Hoàng thị Ngọc Collège Đông Khánh Huế
94 Mlle Xuân Tích Ecolière 7 Rue des Murongs Thanh Hóa.
95 Phạm văn Nhơn 58 Avenue Clémenceau Nam định.
96 Phạm văn Mai 196 Avevue Belgique Haiphong.
97 Mlle Ng thị Ý 18 Bis Rue de Rodier Haidương.
98 Mlle Lê Vân Avenue des Mandarines Phúc Yên.
99 Từ khắc Chất 133 Rue Ninh Lăng à Ninh Giang.
100 Nguyễn văn Viên Cours supérieur Ecole Plein exercice sơn tây.

DƯỚI VUỐT CỌP

Một bộ chuyện bí tình tiểu thuyết có giá trị soạn rất công phu chuyện trọng về văn chương. Những đoạn tả cảnh như du hồn độc giả vào cõi mộng; tâm lý triết lý cao xa và sắc đáng. Cốt chuyện hay chưa từng có, kết cấu ly kỳ.

RỪNG XANH... MÁU ĐỎ..!

Từ số 7 trở đi xem càng hay càng cảm động bí hiểm và lại chỉ bán 2 xu một số...

Imp. Lang-Tuyết 75 Đồng Tô Lịch Hanoi

https://tieulun.hopto.org

Trang 66 giòng 39 Hoa-xiêng-Tchi xin đọc là Hoa-xiêng-Tchi, trang 67 câu tâm-thâm-có xanh đào cây xanh thâm, tưởng chừng như một vật gì đi bên mà nhường chẳng thấy xin đọc là tưởng chừng như một thượng-viên đi bên mà nhường chẳng thấy, trang 67 giòng 61 sở sắn xin đọc là sở-cầm, trang 75 giòng 15 sương, sương xin đọc là rừng sương, trang 75 giòng 17 chiều nhà chiều nhà thừa hai chữ, trang 75 giòng 50 thân ơn xin đọc là thâm ơn, trang 78 giòng 19 Ngoa-Siao xin đọc là Ngoang-Siao, trang 78 giòng 35 ngâm sương tan, ngâm mây trơ trụi xin đọc là ngâm sương tan, ngâm cây trơ trụi, trang 80 triết-lý cao-quý xin đọc là triết-lý cao-xa,

https://tieulun.hopto.org